

Oglinda sorții

Camelia Ardelean

Plouă peste lume cu adânci suspine,
Iar speranța nouă tinde spre ocult,
Așteptăm o rază care să ne-aline,
Retrezind zglobie-al fericirii cult.

Îngerii de ceară nu ne mai ascultă,
Rugăciuni febrile tremură în van,
Copleșiți de reguli și mâhnire multă,
Aruncăm credința peste paravan.

Suflete de gheață, ca-ntr-o bibliotecă,
Zeci de pagini goale lin își răsfoiesc,
Ofilita soartă-și plimbă pe potecă,
Avansând rănită, zâmbetul grotesc.

În oglinda vie ne privim cu teamă,
Îngroziți de-abisul ce-l putem vedea,
Respirând cuminte, ne-ndreptăm spre vamă,
Croșetăm fantasme după o perdea.

Stăm zidiți în ocne de singurătate,
Îmbrăcați în straie de circari banali,
Deghizarea-n iarnă n-am pus-o deoparte,
Ne-am rămas, în viață, cei mai mari rivali.